

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 128. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277554352/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

„Sig ikke det,“ Præsten så på ham med et hurtigt Blik. „De kender mig jo ikke.“

„Nej, men jeg véd, De søgte dette Embede, for at den Skam ikke skulde times Deres Stand, at ingen gad nøjelige sig hid.“

„Ikke min Stand!“ Præstens Kinder brændte, og han svang Stokken bag sin Ryg. „men Gud: at han ingen Tjenere havde mer,“ hans Stemme sank.

Så nikkede han og gik op ad Stien langs Kirkebjerg, op mod den lave, øde Præstegård under dets Kam, med Ørkenen for sine Ruder.

„Erik,“ sagde Ellen, da de en Stund havde vandret tavse ind gennem Byens Gade, „jeg tror, du skal tage ham med til gamle Clemens Bek -- at han kan se, Gud har endnu både Tjener og Menighed.“

„Just, hvad jeg tænkte,“ nikkede han. „For han bliver.“ —

-- „Vi kan hilse Dem fra Præsten,“ nikkede Ellen til gamle Bek.

„Hun har alt set ham,“ pegede Bek på Jomfru Lucie, „hun siger, han ligner Jacobs Uz, og gør han det, da er Lykken draget ind på vor Ø igen.“

Jomfru Lucie så op fra sin Krog, hvor hun sad med sin Strømpe.

„Ja,“ sagde hun dæmpet, „det har Hr. Bek visselig Ret i.“ Hun så tøvende hen for sig. „Det var, som så jeg Hr. Jacobus — kun ikke Puklen.“ Pindene kom atter i Gang.

„Den kan vi undvære,“ smilede Bek, „om han ellers er Jacobus Uz lig.“

„Husker du, Ellen, hvad jeg sagde?“ vendte Lange sig til hende, „den Røst her vil hæve sig, bærer længe Genlyd.“

„Ja, for her er den Armodens Stilhed, som kan lytte,“ nikkede Clemens.

„Hvordan har De haft det i Nat?“ spurgte Erik Lange.

„Godt,“ nikkede den Gamle, „jeg lå længe vågen, for Gigten sled hårdt i mig, men jeg lå og hørte Blæsten om Huset og det gamle Urs Gang derhenne, og jeg tænkte på, hvor mange Efterårs og Forårs Blæst, jeg